

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/343/2013
Identifikačné číslo spisu:	1611209614
Dátum vydania rozhodnutia:	31.10.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Vladík
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:1611209614.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci starostlivosti súdu o maloletého G. J., narodeného XX. októbra XXXX, zastúpeného kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Malacky, dieťa rodičov, matky U. C., bývajúcej v B., zastúpenej JUDr. Jozefom Boledovičom, advokátom v Rovinke č. 578 a otca E. J., bývajúceho v B., zastúpeného JUDr. Tomášom Plankom, advokátom v Bratislave, Námestie slobody č. 10, o návrhu matky na úpravu rodičovských práv a povinností k maloletému dieťaťu a vzájomnom návrhu otca na úpravu striedavej starostlivosti, vedenej na Okresnom súde Malacky pod sp. zn. 9 P 138/2011, o dovolaní matky proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 26. marca 2013 sp. zn. 11 CoP 350/2012, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

Okresný súd Malacky rozsudkom z 11. mája 2012 č. k. 9 P 138/2011-71 zveril maloletého G. J., narodeného XX. októbra XXXX, do striedavej osobnej starostlivosti oboch rodičov a to tak, že matku aj otca zaviazal zabezpečovať osobnú starostlivosť o maloletého striedavo, v dvojtyždňových intervaloch; ako prvá je v zmysle tohto rozsudku povinná zabezpečiť osobnú starostlivosť matka a to v období od pondelka prvého párneho kalendárneho týždňa, ktorý bude nasledovať po dátume nadobudnutia právoplatnosti tohto rozhodnutia. Rodičia si budú dieťa odovzdávať zakaždým v pondelok v párných týždňoch v čase o 17,00 hod. Otca ďalej zaviazal maloletého v stanovenom čase prevziať v bydlisku matky a matku zaviazal maloletého v stanovenom čase prevziať v bydlisku otca. Každému z rodičov uložil povinnosť v stanovenom čase odovzdať maloletého do osobnej starostlivosti druhého rodiča s jeho osobnými vecami a riadne ho pripraviť. Výslovil, že každý z rodičov bude maloletého zastupovať a spravovať jeho majetok, súd deklaroval neurčenie výživného pre rodičov, v ďalšom výroku návrh matky na úpravu rodičovských práv a povinností zamietol. Napokon rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že obidvaja rodičia maloletého sú spôsobilí dieťa vychovávať, majú o osobnú starostlivosť o dieťa záujem a zverenie maloletého do

striedavej osobnej starostlivosti je v záujme maloletého, na ktorého strane budú takto lepšie zaistené jeho potreby. Konštatoval, že z vykonaného dokazovania vyplynulo, že obidvaja rodičia sa doposiaľ podieľali na starostlivosti a výchove o maloletého - rodičia v priebehu konania potvrdili, že maloletý po škole trávi čas s otcom, ktorý maloletého vyzdvihne po vyučovaní v škole, urobí si s ním úlohy a večer ho odvezie k matke. Maloletý je zvyknutý tráviť čas ako s matkou tak aj s otcom, má pozitívny citový vzťah k obojom rodičom, ktorí majú vytvorené aj bytové podmienky k starostlivosti o maloleté dieťa. V danom prípade mal súd prvého stupňa danú vhodnosť podmienok k striedavej starostlivosti aj tým, že rodičia maloletého bývajú neďaleko od seba v jednej obci, v ktorej syn navštevuje i základnú školu. Na základe takto zistených okolností potom konštatoval, že je v záujme maloletého, aby mohol byť rovnako s obidvoma rodičmi. Ďalej uviedol, že striedavou starostlivosťou budú lepšie zaistené potreby dieťaťa, ako keby bol zverený do starostlivosti len jedného z rodičov s prípadnou úpravou styku. Súd prvého stupňa neprihliadol k námietkam matky proti určeniu striedavej starostlivosti, keďže tento inštitút nie je možné chápať ako narušenie stability výchovného prostredia. Skutočnosť, že po rozchode rodičov maloletý ostal v starostlivosti matky nemožno otcovi pripísať ako niečo negatívne. Bolo preukázané, že otec sa s maloletým po odchode zo spoločnej domácnosti pravidelne stretával a od doby, ako začal maloletý navštevovať školu, je ich stretávanie takmer každodenné. Námietku matky o snahe otca vyhnúť sa zverením dieťaťa do striedavej starostlivosti plateniu výživného mal súd prvého stupňa za nepreukázanú i s prihliadnutím k tomu, že otec doposiaľ určené výživné riadne uhrádzal. V rozhodnutí ďalej konštatoval, že striedavou starostlivosťou v žiadnom prípade nepríde matka o aktivity, ktoré s maloletým doteraz vykonávala (napr. bicyklovanie, chodenie na plávanie a výlety) a počas jej starostlivosti je jej umožnené ich i naďalej vykonávať. Aj striedavou starostlivosťou sa v tomto prípade stanovia pravidlá a prinesie sa pravidelnosť do úpravy výkonu rodičovských práv a povinností. Argument matky o hyperaktivite maloletého mal súd prvého stupňa za účelový, nakoľko striedavou starostlivosťou nedochádza k zabráneniu liečby maloletého - psychológa môže dieťa navštevovať v sprievode oboch rodičov. Podľa názoru súdu prvého stupňa úprava striedavej starostlivosti s dvojtypným intervalom v plnom rozsahu umožní obidvom rodičom podieľať sa na osobnej starostlivosti o maloletého v rovnakom rozsahu. O neurčení vyživovacej povinnosti súd rozhodol jednak s prihliadnutím na § 62 ods. 2 Zákona o rodine, ako aj na to, že dĺžka osobnej starostlivosti je u oboch rodičov rovnaká a majetkové pomery jedného z rodičov nie sú diametrálne odlišné ako u druhého. O trovách konania súd prvého stupňa rozhodol podľa ustanovenia § 146 ods. 1 písm. a/ O.s.p.

Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 26. marca 2013 sp. zn. 11 CoP 350/2012 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. V druhom výroku vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania. Odvolací súd v odôvodnení uviedol, že preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie matky nie je podané dôvodne. Uviedol, že osobná striedavá starostlivosť je v záujme maloletého, ktorý bude mať tým možnosť úplne prirodzene rozvíjať svoj vzťah k obojom rodičom, a to (v tomto štádiu konania) bez akéhokoľvek rizika spočívajúceho v tom, že maloletý by si na tento model starostlivosti nevedel zvyknúť, a tento by bol nie v jeho prospech. Odvolací súd poznamenal, že v prejednávanej veci ide o prípad, v ktorom majú rodičia (pri rozvíjaní schopnosti vzájomne komunikovať v záujme maloletého) a i maloletý ideálne predpoklady pre realizovanie osobnej striedavej starostlivosti, počas ktorej bude dieťa v dvojtypných intervaloch v starostlivosti jedného zo striedajúcich sa rodičov. Rodičia bývajú v rodinných domoch v jednej obci, majú materiálne a aj ľudské podmienky k zabezpečeniu starostlivosti o maloletého potrebného na jeho výchovu a zdravý vývoj, dieťa navštevuje v rovnakej obci základnú školu, maloletý je na prítomnosť otca z minulosti zvyknutý (trávil s ním časť voľného času a víkendov aj s prespávaním) a maloletý striedavú starostlivosť neodmieta (viď vyjadrenie ÚPSVaR Malacky z 10. apríla 2012). Ďalej odvolací súd uviedol, že v posudzovanom prípade súd prvého stupňa v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie dokazovaním riadne zistil skutkový stav veci, a to i nad rámec dôkazných návrhov účastníkov (§ 120 ods. 1, 2 O.s.p.), na vec aplikoval správny právny predpis a svoje rozhodnutie aj presvedčivo odôvodnil. S poukazom na uvedené, pri stotožnení sa so závermi súdu prvého stupňa týkajúcich sa jednak dĺžky intervalu, v ktorých si budú obaja rodičia maloletého odovzdávať (ktorá je primeraná k už školskému veku maloletého), neurčenia vyživovacej povinnosti rodičom, zastupovania a spravovania majetku maloletého a zamietajúceho výroku, odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa podľa ust. § 219 O.s.p. ako vecne správny potvrdil. O trovách

odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 O.s.p., v spojení s § 146 ods. 1 písm. a/ O.s.p.

Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podala matka dovolanie. Navrhla, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Namietla, že postupom odvolacieho súdu jej bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 237 písm. f/ O.s.p.), a napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Odňatie možnosti konať pred súdom videla v tom, že odvolací súd vo veci starostlivosti o maloletého, ktorá je súčasne vecou dôležitého verejného záujmu, rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania a využil pritom možnosť vypracovať tzv. skrátené odôvodnenie rozhodnutia. Ďalej namietala, že odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu je nenáležitý, nepresvedčivý a nekonkrétny. Tvrdila, že dokazovanie bolo vykonané veľmi formálne. Uviedla, že záver napadnutého rozsudku o dôvodnosti striedavej opatery je nesprávnym právnym záverom.

Otec vo svojom vyjadrení uviedol, že dovolanie matky považuje za neprípustné a navrhol ho zamietnuť.

Kolízny opatrovník zotrval na svojich doterajších stanoviskách, t.j. že u oboch rodičov sú vytvorené podmienky na starostlivosť o maloletého.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpená v súlade s § 241 ods. 1 O.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno týmto opravným prostriedkom napadnúť. V zmysle § 236 ods. 1 O.s.p. možno totiž dovolaním napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, iba ak to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Dovolanie proti rozsudku je prípustné, ak je napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O.s.p.). Dovolanie je prípustné aj proti rozsudku odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Dovolanie je prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

Prípustnosť dovolania matky z uvedených ustanovení Občianskeho súdneho poriadku nevyplýva - napadnutý nie je zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu (§ 238 ods. 1 O.s.p.), dovolací súd v tejto veci dosiaľ nezaujal záväzný právny názor (§ 238 ods. 2 O.s.p.), napadnutým je potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, ktorý nevykazuje znaky rozsudku uvedeného v § 238 ods. 3 O.s.p.

So zreteľom na to by dovolanie matky bolo procesne prípustné, len ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd, ktoré sú taxatívne vymenované v § 237 O.s.p. O vadu uvedenú v tomto ustanovení ide vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/, g/ O.s.p. v dovolaní namietané neboli a v dovolacom konaní ani nevyšli najavo. Prípustnosť dovolania matky preto z uvedených ustanovení nemožno vyvodíť.

Dovolateľka zastáva názor, že v konaní jej bola odňatá možnosť pred súdom konať v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie procesne nesprávny postup súdu priechiaci sa zákonu alebo inému všeobecne záväznému právnomu predpisu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka občianskeho súdneho konania. Matka v súvislosti s namietaním, že došlo k procesnej vade tejto povahy, v dovolaní uviedla, že odvolací súd v citlivej otázke starostlivosti súdu o maloletého, ktorá je súčasne vecou dôležitého verejného záujmu, rozhodol bez nariadenia pojednávania a využil možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia.

Podľa § 214 ods. 1 O.s.p. na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie vždy, ak a/ je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b/ súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania a je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, c/ ide o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania, d/ to vyžaduje dôležitý verejný záujem.

Podľa § 214 ods. 2 O.s.p. v ostatných prípadoch možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania.

V predmetnej veci je zjavné, že odvolací súd sa stotožnil s dôvodmi rozsudku súdu prvého stupňa, teda mal za to, že súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav a o veci aj správne rozhodol, súd prvého stupňa rozhodol v predmetnej veci na pojednávaní, nerozhodoval o konaní vo veci porušenia zásady rovnakého zaobchádzania a nejde tu ani o verejný záujem, keďže nejde o veci týkajúce sa v rôznych súvislostiach väčšieho okruhu osôb, napr. spory týkajúce sa územného celku sídliska a pod. Dohovor o ľudských právach a základných slobodách nevyžaduje a ani z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva nemožno vysledovať, že by sa malo na všetkých súdnych inštanciách pojednávanie vykonávať verejne. Ak teda rozhodoval súd prvého stupňa na pojednávaní, odvolací súd v zásade nemusí nariadiť pojednávanie. Odvolací súd však vždy môže nariadiť pojednávanie, ak to považuje za potrebné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dospel k právnomu záveru, že tým, že odvolací súd vo veci nenariadil odvolacie pojednávanie v zmysle ustanovenia § 214 ods. 1, 2 O.s.p., nebola dovolateľke odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. Nedošlo k znemožneniu realizácie jej procesných práv, priznaných jej v občianskom súdnom konaní za účelom obhajenia a ochrany jej práv a právom chránených záujmov. Dovolací súd poukazuje na tú skutočnosť, že za postup súdu odnímajúci účastníkovi konania možnosť konať pred súdom v zmysle citovaného zákonného ustanovenia, nie je možné považovať postup súdu v súlade s príslušnými procesnými ustanoveniami. Nedošlo preto k závažnému procesnému postupu súdu, ktorým by sa dovolateľke znemožnila realizácia jej procesných práv, priznaných jej v občianskom súdnom konaní za účelom obhajenia a ochrany jej práv a právom chránených záujmov v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

K námietke dovolateľky týkajúcej sa nedostatkov pri vykonaní a hodnotení dôkazov, dovolací súd uvádza, že táto námietka dovolateľky nie je dôvodná, pretože súd nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhnuté dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (§ 120 ods. 1 O.s.p.) a nie účastníka konania. Ak súd v priebehu konania nevykoná všetky navrhované dôkazy, nezakladá to vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., lebo to nemožno považovať za odňatie možnosti konať pred súdom (R 125/1999, R 6/2000).

V zmysle § 132 O.s.p. dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 O.s.p. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne, no táto skutočnosť ešte sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. (pre úplnosť treba dodať, že nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je samostatným dovolacím dôvodom ani vtedy, keď je dovolanie procesne prípustné - vid' § 241 ods. 2 písm. a/ až c/

O.s.p.).

Dovolaateľka ďalej uviedla, že rozsudky súdov nižšieho stupňa nie sú dostatočne odôvodnené, a že odvolací súd využil možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia.

Dovolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že vyššie uvedená námietka dovolateľky taktiež nie je dôvodná.

Vády konania vymedzené v zhora citovaných častiach ustanovenia § 237 O.s.p. sú porušením základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, toto právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Ruiz Torija c/a Španielsko z 9. decembra 1994, séria A č. 303-A), Komisie (napr. stanovisko vo veci E.R.T. c/a Španielsko z roku 1993, sťažnosť č. 18390/91) a Ústavného súdu Slovenskej republiky (nález z 12. mája 2004 sp. zn. I. ÚS 226/03) treba za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

Pretože povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vyporiada i so špecifickými námietkami účastníka; porušením uvedeného práva účastníka na jednej strane a povinnosti súdu na druhej strane sa účastníkovi konania (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite, skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu (v rovine polemiky i s jeho dôvodmi) v rámci využitia prípadne riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov.

Ak potom nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. a zároveň aj dôvodnosť podaného dovolania.

Ústavný súd podľa konštantnej judikatúry (pozri IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04) vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne, zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a ochranou proti takému uplatneniu (I. ÚS 241/07).

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku (v danom prípade aj s poukazom na § 211 O.s.p.) súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie uznesenia bolo presvedčivé.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Ustanovením § 219 ods. 2 O.s.p. je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvého stupňa, a to po skutkovej ako aj právnej stránke; ak sa odvolací súd čo i len čiastočne nestotožní s týmito závermi, neprichádza do úvahy vypracovanie skráteného odôvodnenia. Môže síce doplniť dôvody uvedené v rozhodnutí súdu prvého stupňa, toto doplnenie však nemôže byť v rozpore so závermi súdu prvého stupňa, môže ho iba dopĺňať v tom zmysle, že ďalšie závery odvolacieho súdu iba podporia odôvodnenie súdu prvého stupňa.

Odvolací súd prirodzene musí odpovedať na podstatné a právne významné dôvody odvolania a nemôže sa obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplniť ďalšie dôvody. Inak sa dostane mimo limitov práva na spravodlivý proces, ktoré je chránené nielen čl. 46 ods. 1 ústavy, ale aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

Preskúmaním veci dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nižších stupňov zodpovedajú požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení. Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. Z odôvodnenia jeho rozsudku nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia v súlade s ustanovením § 219 ods. 2 O.s.p. skonštatoval správnosť skutkových a právnych záverov súdu prvého stupňa a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia prvostupňového súdu doplnil ďalšie dôvody, pre ktoré toto rozhodnutie potvrdil. Taktiež sa v dostatočnom rozsahu vysporiadal s námietkami a tvrdeniami matky uvedenými v odvolaní. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože odvolací súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam.

Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že skutkové a právne závery súdu prvého stupňa nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a že odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu ako celok s poukazom na ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O.s.p.). Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv matky.

K námietke dovolateľky, že napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), dovolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod v tom zmysle, že ho možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní, samotné nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá (viď aj R 43/2003 a R 54/2012). Nejde totiž o vadu konania vymenovanú v § 237 O.s.p., ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 238 O.s.p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania. Keďže dovolateľkou bol tento dovolací dôvod uplatnený v dovolaní, ktoré nie je procesne prípustné, nemohol dovolací súd podrobiť napadnutý rozsudok posúdeniu z hľadiska správnosti v ňom zaujatých právnych záverov.

V danom prípade dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je podľa § 239 O.s.p. prípustné a vady uvedené v § 237 O.s.p. neboli zistené. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie matky ako neprípustné podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. odmietol. S poukazom na právnu úpravu dovolacieho konania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti. Dovolací súd žiadnemu z účastníkov nepriznal náhradu trov dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 146 ods. 1 písm. a/ O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.